

“Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΡΕΛΛΑΙΝΕΤΑΙ,,

Ἀπὸ τὴν περασμένη ἑβδομάδα παίζεται στὸ θέατρο Παγκρατίου τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Β. Ρῶτα «Ὁ σύζυγος τρελλαίνεται», ὁ συγγραφεὺς τὸ χαρακτηρίζει «τραγικὴ κωμῳδία» καὶ ἀληθινὰ μὲ ὄλη τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν εὐθυμία ἀρκετῶν σκηνῶν, ὁ χαρακτηρισμὸς εἶνε ἐπιγραμματικὸς.

Τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Ρῶτα, καὶ μὲ τὰ ἐλαττώματά του ἀκόμα, καὶ μὲ τοὺς μακροὺς του διαλόγους σὲ μερικὰ σημεῖα, μοῦ εἶνε συμπαθητικὸ γιὰτι ἔχει πνευματικὴ οὐσία καὶ τύπους ψυχολογημένους, βγαλμένους ἀπὸ τὴν σύγχρονη ζωὴ.

Ἐνας ἀγαθὸς οἰκογενειάρχης, ὁ Βούζας, πιστεύει τυφλὰ στὴν ἀρετὴ τῆς γυναίκας του, ὅπως καὶ στὸ μέλλον τῶν παιδιῶν του. Μιλᾷ μὲ κωμικὴ αὐτοπεποίθησι γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῶν παιδιῶν του. Καὶ εἶνε μόλις τριῶν καὶ τεσσάρων ἐτῶν. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ ὀρίσῃ τὰ ἐπαγγέλματά των καὶ νὰ διακηρύξῃ ὅτι ὁ συμβολαιογράφος πρὸ παντὸς θὰ σταδιοδρομήσῃ θριαμβευτικά.

Ἡ γυναῖκα του εἶνε καλὴ, εἶνε ἀγαθὴ, ἀλλὰ τὰ δικαιώματα τοῦ φεμινισμοῦ τῆς ἔχουν ξεσηκώσῃ τὰ μυαλά. Πηγαινοέρχεται δῆθεν σὲ κάποιον γυναικεῖο σύλλογον καὶ ἔχει παραμελήσῃ ὄχι μονάχα τὸν σύζυγόν της, ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιὰ της. Ὁ ταλαίπωρος ὁ Βούζας ἀναγκάζεται καὶ γίνεται ἡ παραμύθια τῶν παιδιῶν του, ἀντικαθιστᾷ τὴν σύζυγόν του στὰ καθήκοντά της.

Ἐνας παλαιὸς του φίλος, πού δὲν συναντᾷται οὔτε στὸ σπίτι του μὲ τὴν γυναῖκα του, ἐκμαυλίστρια μοναδική, δὲν διστάζει νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴν πλάνη. Ὁ σύλλογος γιὰ τὰ δικαιώματα τοῦ φεμινισμοῦ εἶνε πρόσχημα. Ἐντὶ τοῦ συλλόγου πηγαίνουν τίς περισσότερες φορὲς σὲ διάφορα νυκτερινὰ κέντρα καὶ χορεύουν, πίνουν, διασκεδάζουν, πολιορκοῦνται ἀπὸ νέους καὶ γεροντοπαλλήκαρα, πού ἓνα μονάχα λόθο καὶ σκοπὸ ἔχουν: νὰ γλεντήσουν στὸ τέλος σὲ τίς γκαρσονιέρες των.

Ὁ Βούζας ἐξακολουθεῖ ν' αὐταπατᾷται. Δὲν πιστεύει στὰ λόγια τοῦ φίλου του, θέλει ἀποδείξεις καὶ... αἶμα ὅπως ὁ Ὀθέλλος. Ὁ φίλος του ξέρει καλὰ τὰ νυκτερινὰ κατατόπια, πού πηγαίνει ἡ γυναῖκα του καὶ χωρὶς μεγάλες δυσκολίες τὴν βρίσκει μέσα σ' ἓνα πολυθρόμβο καμπαρέ. Δίπλα της καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ Βούζα. Ὁ ταλαίπωρος τρίβει τὰ μάτια του, νομίζει ὅτι εἶνε ψέμματα, ὅτι ὄνειρεύεται, ἀλλὰ ἔχει μπροστά του τραγικὴ πραγματικότητα, τὴν γυναῖκα του νὰ χορεύει πότε στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς... Ἀράπη, πότε ἑνὸς νεαροῦ Ντεληφυσέκη καὶ πότε ἑνὸς ξεμωραμένου γλεντζέ.

Σὲ μιὰ στιγμὴ παραφορᾶς φωνάζει ὅτι καίεται τὸ καμπαρέ, μεταδίδει τὸν πανικό, ἡ νυκτερινὴ συγκέντρωσις διαλύεται καὶ στὸ τέλος ὁ Βούζας τρελλαίνεται. Ὁ συγγραφεὺς αὐτὴ τὴν λύσι ἐπροτίμησε νὰ δώσῃ στὸ ἔργο του καὶ δὲν εἶνε μοῦ φαίνεται ἐντελῶς ἀδικαιολόγητος. Ὁ ἀγαθὸς οἰκογενειάρχης, ὅπως διαγράφεται ὁ τύπος του, δὲν ἔχει τὴν ψυχικὴ δύναμι καὶ τὴν διανοητικὴ ἀντοχὴ ν' ἀνυψωθῇ, νὰ σβύσῃ τὴν φλόγα τῆς ψυχῆς του, νὰ ξαναφέρῃ τὴν γυναῖκα του κοντὰ στὰ παιδιὰ της, νὰ τὴν ἀπολυτρώσῃ ἀπὸ τοὺς πειρασμούς, νὰ τὴν κἀνῃ ἀπὸ θῦμα ἀληθινὴ μητέρα. Συνολικὰ τὸ ἔργο τοῦ κ. Ρῶτα στέκεται, γιὰτί, ἐπαναλαμβάνω, ἔχει πνευματικὴ οὐσία τύπους ψυχολογημένους, ὅπως τοῦ Βούζα, τοῦ φίλου του καὶ τῶν δύο γυναικῶν, κοινωνικὸ σαρκασμὸ ἀρκετὰ τσουχτερὸ καὶ ἐπίκαιρο.

«Ἐλευθέριον Βῆμα» 2 Σεπτεμβρίου.

MIX. ΡΟΔΑΣ